

Karel Hynek Mácha – MÁJ

Byl ten letošní nástup jara ale doslova strhující. Všimli jste si toho skoku ze sněhových závějí do ve svěží trávě navátých opadaných květů? Ještě před pár dny ty staré třešně kvetly a jak ví básník, nic není tak krásné jako na jaře kvetoucí stará třešeň. Ale pojďme dál. Zcela omámen tou krásou vůkol vyšlapal jsem vzhůru nad náš městys a stanul Na Vrších. Kochám se pohledem k Rozseči, fotím. Jak poodstupuji, aby se mi vešel do záběru i šípkový keř v popředí, stoupnu na jakýsi oblý předmět a div se neporoučím do jarní květeny. Ejhle, láhev finské vodky. Způli nedopitá. V ohništi velké klády, vyvezené sem autem, koldokola odpadků na tři igelitové tašky. Nějací bohatí lidé tu slavili čarodějnice, soudě podle té nedopité flašky. Zajdu domů pro dvě igelitky, třetí se tu válí a hodí se tedy. Jako správný hoch a Rychlých šípů čtenář odnesu vše do recyklovaného odpadu – to víte, environmentální blázen a ekoterorista si na ten sběr už navykl za roky výletů po Kunštátsku. Ale co s těmi kmeny, ohořelými a rozházenými kolem. I udělám si také oheň! Oslavím máj druhého května, láhev vína si přitom otevřu a na horizont s Kulíškem a Rozsečí budu přitom vlhkým okem patřit! Oheň už šlehá biči plamíneků nepatrné mūrky, jak by řekl Jaromír Tomeček, který se naším krajem rovněž kdysi potloukal. Motorové pily v lesích zvolna doznívají, nějaký romantik na motorce tůruje stroj kol vodárny nad Makovem a taky ztichl náhle, jako když utne. Píchl o ježka? Uklouzl po slepýši? Upíjím z lahve, soumrak už rozsvěcuje světla kdesi u Protivanova. Je pozdní večer, druhý máj, večerní máj, je lásky čas. Hrdlička už není to co bývala. Jde o nový druh, přilétlý sem až po druhé světové válce, ta původní Máchova hrdlička k lásce zvoucí už téměř vyhynula. To mi nebrání poslouchat její náhražku, co na tom, že ji teď náhle vystřídal sýček houkající od zámku. Hu-hu-hůůů! V krajinu tichou kráčí sen, poslední požár (na nebi) kvapně hasne... Tak je to nějak v Máchově proslulé básni, z níž zná každý první dva až čtyři řádky. Plameny příjemně hřejí, klíšťata jsem si zavčas nad kotníky obral a bez lítosti ubezdušil. Hu-HU-hůůů! Ne, to už opravdu není hrdlička! Ted' se mezi nehybnými keři, osvětlenými spoře ohněm a dohasínající oblohou, zjevil stín v dlouhém, přiléhavém plášti. S červenou podšívkou a límcem zvednutým. Rychle si znovu přihnu. Hrdlo lahve ke rtům přichýlím a dám si notný doušek. V tu chvíli neznámý poutník kráčí přede mnou. Hu! Vždyť je to Mácha! Sám Karel Hynek, jurista a básník jarní přírody! Sluší se pozdravit, ale mohu říct „pozdrav Bůh“ člověku, který v okamžik smrti odmítl kněze a otočil se ke zdi? Který nevěřil ve svět posmrtný a napsal „věčné NIC, v tvůj já se vrhnu klín!“ „Dobrej večír, pane,“ hlesnu v ústrety vztyčené statné postavě. „DOBROU NOC TOBĚ V ZEMI TĚTO,“ odpoví dutým hlasem stín a jde dál, aniž se zastavil, kráčí kamsi k jihu a mizí za ohybem kopce.

V mračnech nad Brnem se blýská, oheň dohořívá. Když se zvedám, dopadají už první kapky jarního deště a chudák Mácha se už možná krčí pod solárním panelem v industriálním areálu Halasova Kunštátska.

Vít Ondráček

MÁCHA, Karel Hynek: MÁJ, Praha, ČS 1983